

Overweging 4 augustus 2024

Met ons gezin ben ik jaren lang lid geweest van de Nieuwe Ronde. Dat is een vereniging met een groot stuk grond in de Wageningse Eng waar allerlei groenten worden geteeld voor de leden van de vereniging. De vereniging heeft een professionele tuinder in dienst die al het werk doet maar de leden mogen zelf oogsten. Dat is de charme van de vereniging. Er is een belangrijke regel: je mag enkel oogsten voor eigen gebruik. Dus enkel voor het eigen gezin; dus niet voor burens, vrienden of familie. Je mag ook niet oogsten om te bewaren in de diepvries. Daar kan iedereen zich iets bij voorstellen als je een gedeelde groententuin hebt. Iedereen moet aan de beurt kunnen komen om zijn of haar deel te oogsten. Dat vraagt discipline maar ook om vertrouwen. Vertrouwen dat *als jij* je netjes aan de regels houdt dat anderen dat ook doen; dat als je een paar dagen later terugkomt er nog steeds boontjes of spruitjes zijn. Hoe mooi kan dat zijn?

Tijdens de voorbereidende bijeenkomst voor deze viering hebben we voor deze viering de titel gekozen: Vertrouwen op de Ander. De Ander kunnen we verstaan als onze medemens, dus met een kleine letter A, want van die ander zijn we afhankelijk, elke dag. Dat geldt niet enkel voor de groenten van een gedeelde groententuin maar ook voor ons dagelijkse brood van de bakker (of de supermarkt). De mens is niet gemaakt om alleen te leven. Onze welvaart en welzijn danken we aan de vele anderen die zich inzetten voor de maatschappij en voor ieder van ons. Dagelijks vertrouwen we op het brood van de bakkers, de mensen in de gezondheidszorg, de leraren in het onderwijs, en zo verder. Als we het hebben over vertrouwen in de ander, aan wie denkt u dan als eerste?

In de twee lezingen vanochtend gaat het om het vertrouwen in God en in Jezus. We horen allereerst over het volk in de woestijn dat zich beklagt bij Mozes over de honger die ze hebben. God gaat aan het werk en zorgt dat het volk genoeg te eten heeft. Als we dit verhaal in Exodus verder lezen, lezen we dat God zijn volk 40 jaar lang voedt tijdens de gehele tocht door de woestijn. Maar zo makkelijk is dat vertrouwen niet verdiend; er gold daar een regel dat mensen maar net zo veel voedsel mogen verzamelen als dat zij die dag kunnen eten; die regel wordt natuurlijk prompt met voeten getreden. Want wat gebeurde er? Het blijkt dat de mensen ogenblikkelijk meer gaan verzamelen dan ze op kunnen, máár ze

krijgen direct het deksel op de neus. Een dag later zit het voedsel vol wormen en stinkt het voedsel.

De mensen blijken hardleers. Het vertrouwen in het woord van God – dat tot hen kwam via Mozes – moest door schade en schande worden gewonnen. Hoe herkenbaar is dat niet? Vertrouwen krijgen is een proces dat tijd nodig heeft; vertrouwen krijg je niet in van de ene op de andere dag. U kent misschien wel de uitdrukking “vertrouwen komt te voet en gaat te paard.” Het volk in de woestijn had 40 jaar de tijd om elke dag te ervaren dat God woord hield.

Het is dit verhaal van het volk in de woestijn dat Jezus aanhaalt, zo lezen we vanochtend in het evangelie van Johannes. Jezus benadrukt dat het God was die het volk in de woestijn had gevoed. Het bijzondere van deze evangelielezing uit Johannes is dat die zich ook afspeelt in een situatie waarin mensen honger hadden en niets of weinig te eten. Een dag eerder voltrok zich het wonder dat Jezus 5000 mensen overvloedig te eten gaf van 5 broden en 2 vissen. Als de mensen dan Jezus een dag later zoeken en vinden, dan biedt Jezus hen niet het aardse brood aan om de honger te stillen maar wat Hij noemt “het brood dat leven geeft”. Dit is heel ander brood. Dit gaat om het geloof dat Jezus de door God gezondene is op aarde én dat wie zich toevertrouwt aan Jezus nooit iets tekort zal komen. Het zal hem/ haar ontbreken aan niets. Jezus zegt het aldus: “Wie bij Mij komt zal geen honger hebben en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst hebben.” Dat is wat Jezus de menigte vertelt.

Maar wat hebben mensen nodig om dat te geloven en zich aan Jezus toe te vertrouwen? Het is nogal wat om te geloven dat je door Jezus niks te kort zal komen als je niet weet of je de volgende dag te eten hebt. Tot geloof komen is een groeiproces.

Laten we nu stilstaan bij wat de woorden van Jezus ons te zeggen hebben in ons eigen leven. Durven wij ons onvoorwaardelijk toe te vertrouwen aan Jezus als Hij zegt: “Wie bij Mij komt zal geen honger hebben en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst hebben.”? Wie is Jezus voor ons, voor mij?

(Amen)